



Дамян Дамянов

Един прозорец, бял квадрат

Един прозорец – бял квадрат,  
във седемте насрещни вгледан.  
Това е всъщност моят свят.  
Мой. И на седемте съседа.  
Във първия: изкуствен дъжд –  
Жената си цеди прането...  
Във втория – жена със мъж...  
Ах, джанъм, пущайте пердето!  
Във третия – пак той, висок  
Вгълбен в чертежа мъж, застинал.  
Четвъртия... Плач, некролог...  
Горкичкият, нощес – заминал...  
До вчера там си бе... В халат,  
Дори с цигарка, а пък днеска...  
Човешки свят, тъжовен свят...  
Прозорец пети – със завеска.  
От шестия пък – гръмък джаз.  
„Млъкнете бре, младоци – смърт е...“  
във седмия – тавански бас:  
„О, Макбете, виж: кралят – мъртъв.“  
Пране. Любов. Наука. Смърт.  
Еснафска неизвестност. Младост.  
Актьорски монолог. Чекрък.  
Безспирен, скрит с една фасада.  
И – аз... Във своя си екран,  
Във още седем хорски вгледан.  
О, двасти век, делен, събран  
От студ и близост, дето сам  
Съм осмия. Сред още седем!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото  
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8081>]